

Kategoria: Aktualności

Opublikowano: wtorek, 25, listopad 2025 13:50

Mateusz Jabłoński

Odsłony: 644

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 20 listopada 2025 r. (sygn. III OSK 398/23) oddalił skargę kasacyjną byłego funkcjonariusza Policji, który domagał się uchylecia decyzji o odmowie przyznania nagrody rocznej za 2021 r. Spór dotyczył przede wszystkim interpretacji art. 41 oraz art. 110 ustawy o Policji (dalej: u.o.p.), a w szczególności relacji między przepisami regulującymi odmowę przyznania gratyfikacji oraz podstawami zwolnienia funkcjonariusza ze służby. NSA potwierdził, że organy Policji prawidłowo zinterpretowały te przepisy i miały podstawy, aby odmówić nagrody.

Funkcjonariusz został zwolniony ze służby w związku z popełnieniem czynu o znamionach przestępstwa prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. Organ uznał czyn za oczywisty, wskazując, że zachodzi przesłanka z art. 41 ust. 2 pkt 8 u.o.p., z którego treści wynika, że policjanta można zwolnić ze służby w przypadku popełnienia przez niego czynu o znamionach przestępstwa albo przestępstwa skarbowego, jeżeli jego popełnienie jest oczywiste i uniemożliwia jego pozostanie w służbie. Zwolnienie stało się ostateczne po rozpoznaniu odwołania przez Komendanta Głównego Policji. W konsekwencji organ pierwszej instancji odmówił przyznania nagrody rocznej, powołując się na art. 110 ust. 7 pkt 2 u.o.p., który stanowi, że nagroda roczna nie przysługuje policjantowi w przypadku popełnienia przez niego przestępstwa lub przestępstwa skarbowego albo czynu, z powodu którego policjanta zwolniono ze służby na podstawie art. 41 ust. 1 pkt 4a i ust. 2 pkt 2 i 8 u.o.p.

Były funkcjonariusz twierdził, że art. 41 ustawy należy interpretować jako przepis wymagający jednoczesnego spełnienia przesłanek z ust. 1 i ust. 2. NSA ocenił jednak, że jest to interpretacja niezajdująca żadnego oparcia w treści normy. Przesłanki zwolnienia zostały wyliczone w sposób wyraźny i niezależny od siebie, a ich wspólnym mianownikiem jest jedynie to, że każda z nich prowadzi do ustania stosunku służbowego. Wystąpienie choć jednej z nich – jeśli dotyczy czynu o charakterze przestępstwa – uruchamia skutki z art. 110 ust. 7 pkt 2 u.o.p.

Sąd kasacyjny nie podzielił również zarzutu dotyczącego naruszenia terminu na wydanie decyzji w sprawie nagrody. NSA podtrzymał stanowisko WSA twierdzące, że jest to termin instrukcyjny. Zwrócił także uwagę, że w sytuacji, gdy zaistnieje sytuacja uregulowana w art. 110 ust. 7 u.o.p., to ust. 5 nie może być stosowany, gdyż pierwsza z wymienionych regulacji jest przepisem obligującym właściwy organ do pozbawienia skarżącego prawa do nagrody rocznej, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy ziszczył się warunek do jego zastosowania.

Wyrok NSA porządkuje zatem linię interpretacyjną dotyczącą nagród rocznych w służbach mundurowych i eliminuje wątpliwości wykorzystywane w sporach personalnych.

Wyrok NSA z 12 listopada 2025 r. (sygn. III OSK 398/23)

Źródło: [CBOSA](#)